

uitkomst zijn verwachting niet reeds gelogenstraf? SIKKEL, meen ik, is er in geslaagd deze bezwaren op te heffen in zijn stuk in het *Tijdschrift* van 22 Mei 11., waar hij o. a. schrijft, dat de tweede voorzitter slechts die vergaderingen en bijeenkomsten zal leiden, waarvoor de gedragslijn reeds vaststaat; met andere woorden leiding en initiatief blijven in handen van het hoofdbestuur en de uitwerking wordt opgedragen aan de dignitarissen van het bureau, die daaraan dan al hun tijd kunnen besteden. Zodoende zal dan de opperste leiding wel niet, zooals KOCH wenscht, bij het dagelijks bestuur blijven, maar bij het hoofdbestuur, welks leden toch ook door de leden der Maatschappij gekozen worden.

Ik meen dan ook, dat wij tot daden kunnen overgaan en volgens het voorstel *b.* onze Maatschappij zóó moeten inrichten, dat zij niet uitsluitend een vakvereniging wordt, waardoor vele leden zouden uittreden, maar aan den anderen kant ook zóó, dat de vakbelangen *in* onze Maatschappij in vollen omgang kunnen behartigd worden, opdat nu weer niet andere leden — zooals indertijd de specialisten — *buiten* de Maatschappij een vereeniging tot behartiging hunner vakbelangen zullen oprichten en wij zodoende een copie van het Leipziger verband zouden krijgen.

Rotterdam, 22 Mei 1920.

B. C. VAN DER NAGEL.

III.

Voor den voorzitter der Maatschappij zal het ongetwijfeld een teleurstelling zijn te vernemen, dat de Utrechtsche afdeeling zich tegen de voorstellen van het hoofdbestuur heeft verklaard. Na de lezing op 21 Mei j.l. van prof. JORDAN had de gewone uittocht van kringleden, die geen belangstellen in het maatschappelijk gedeelte, plaats, en bleef een groep van ongeveer veertig leden achter, die met overgroote meerderheid den valbijl hebben gebruikt om het — naar hun meening — groote waterhoofd, dat SIKKEL der Maatschappij had toegedacht, te doen vallen. Velen uit Utrecht betreuren dit resultaat toch ook wel. De thuisblijvers waren velen en het is een diep treurig verschijnsel, dat men zoo weinig belangstelling heeft voor de richting, waarin onze Maatschappij zich zal ontwikkelen. Wij schijnen nog meer aan den lijve te moeten voelen, dat over ons zonder ons wordt beschikt.

Hoe weinig voelt onze stand toch voor organisatie, terwijl de tijd ons leert, dat organisatie noodig is niet alleen, maar ook vruchtdragend. De tijd is in aantocht, dat wij ons zullen moeten verdedigen tegen fondsindustrieelen, terwijl de tijd achter ons ligt, waarin wij gelegenheid hadden een goede stelling te betrekken. Zij, die tegen stemden, deden dit ongetwijfeld uit liefde voor de Maatschappij, maar wat geven zij er voor in de plaats. Niets. Wij moeten toch wel gelooven dat de Maatschappij, op de oude wijze bestuurd, een krachteloos lichaam wordt. De reglementen zijn vele, te veel om te kennen, en de kracht is gering. Onze voorzitter van de afdeeling was ten vorigen jare meer, ja veel meer geneigd tegen de Maatschappij als vakorganisatie, en nu, zelf hoofdbestuurlid zijnde, stemde hij voor, omdat de ondervinding geleerd had, dat een andere weg dan de „betaalde leiding” der Maatschappij niet open ligt.

Zien wij dan niet in Duitschland, dat organisatie, die langs wettelijke middelen onzen stand en ons brood moet verdedigen, ook nog wat is? Wordt het bestaan van alle artsen daar niet bedreigd? Wat moet er van komen, als wij niet onze kracht kunnen laten zien? Werkelijk de tegenstanders storen zich niet veel aan ethica, als het betreft de betaling van ons werk door den arbeider.

Daarom hebben wij finantieel meer te offeren, wij hebben te decentraliseeren, maar ook te centraliseeren. Mogen wij van onze collega's zooveel vrijen tijd vragen voor ons, als nu het geval is. Hun eigen bestaan dwingt hen in dezen te remmen tot nadeel van den invloed, die van ons ten goede kan uitgaan.

Moge het Utrechtsche voorbeeld dan ook geen navolging vinden, al is er critiek te pefenen; met alleen af te breken bereiken wij niets.

Utrecht, 24 Mei 1924.

G. F. GEZELLE MEERBURG,